

er kommen saa uheldig fra, er Graaspurven. Ja, jeg skal overlade til det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), om han finder, at det er en Vennetjeneste at blive stillet frem som Forgrundsfigur i Graaspurvens Lignelse og Rolle.

K. M. Klausen: Den ærede Minister har vist fuldstændig misforstaaet mig med Hensyn til Driftslaanene, han mener, det kan ikke lade sig gøre at indrette dem. Jo, det kan lade sig gøre ved Hjælp af det Ændringsforslag, vi have stillet. Det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre ved de 90,000 Kr., som staa paa § 18, for de have nu en Gang faaet deres bestemte Anvendelse, men det kan lade sig gøre ved det Ændringsforslag, vi have stillet til § 27 om de 200,000 Kr. Der har man frie Hænder til at yde Driftslaan, naar Reglerne blive fastsatte af Ministeren ved Forhandling med Husmandsforeningerne. Den ærede Minister mente, at det var de færreste Husmænd, som skulde have Driftslaan. Det vil jeg just ikke sige. (*Landbrugsministeren:* For saa vidt det skal træde i Stedet for Præmierne). Det skulle de jo ikke, det er et selvstændigt Forslag, vi have stillet, og man kan ikke sige, at det er de fremmeligste Husmænd, som skulle have disse Driftslaan. Jeg vil hellere sige de driftigste. Det er ikke dem, som ere komne længst frem, som ere komne over Vanskelighederne, men det er de driftige Folk, som kæmpe med Vanskelighederne, som gerne ville frem, men mangle Midler, og for hvem 200—300 Kr. kunne være en udmærket Haandsrækning til at komme over Vanskelighederne. For øvrigt er jeg ikke uenig med den ærede Minister i, at Præmiesystemet er forældet, og vi have ogsaa paa Finansloven i Aar forladt det for Havebrugets Vedkommende, idet man oplyser, at de konkurrerendes Antal for Havebrugets Vedkommende bliver større og større, og at det er saa uoverkommeligt at efterse saa mange Haver, som nu kunne gøre sig Haab om at faa Præmie, og som konkurrere. Efterhaanden som Husmandsbruget gaar frem, vil der være flere og flere Husmænd, som kunne møde op til Konkurrence, saa det vil blive et uoverkommeligt Arbejde at bedømme dem, og det at faa 20, 30, 40 eller maaske højt 50 Kr. i Præmie har ikke overordentlig meget at betyde. At hjælpe ved Driftslaan er langt virksomere.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Jeg misforstod altsaa ikke det ærede Medlem i Henseende til, at de Ytringer, han

fremstatte før, maatte opfattes som Udtryk for den Tanke, at Præmiesystemet kan siges at være forældet, og har jeg misforstaaet ham i Henseende til, at der kunde være Tale om at gaa over til Driftslaan i Stedet for at yde Præmier, maa jeg sige, at det vistnok er det ærede Medlems egen Skyld, hvis denne Misforstaaelse er til Stede, thi det ærede Medlem brugte Ord, som maatte misforstaas paa denne Maade. Dog, jeg kan jo have hørt fejl.

Zahle: Den højtærede Landbrugsminister spurgte mig, om jeg havde noget at indvende mod den Maade, hvorpaa Landbrugslotteriets Overskud blev fordelt. Det er mærkværdigt, saa kort den ærede Ministers Hukommelse er, han synes ganske at have glemte, hvorledes denne Sag laa, at det var Forbryderen Alberti, der, hvad der for øvrigt ikke hører denne Sag saa meget til, havde givet denne Landbrugslotteribevilling mod Loven og derefter havde truffet en Ordning, som kun en Forbryder kunde træffe, nemlig den, at disse Penge skulde indbetales til Ministeriet eller Ministeren privat, de skulde ikke indbetales til Finanshovedkassen, deres Beløb skulde ikke indføres paa Finansloven, Regnskabet for Fordelingen skulde ikke aflægges overfor Statens Myndigheder, og til hele denne Ordning medvirkede den nuværende Landbrugsminister. Det har jeg virkelig meget at indvende imod, og i samme Øjeblik jeg fik Indfyldelse paa dette Forhold, maatte jeg derfor af rent principielle Grunde tilstræbe en helt ny Ordning, for at denne Sag kunde komme ind paa et Grundlag, der statslig set var velanstændigt, hvad det tidligere Forhold ikke var. Derfor maatte jeg som Minister straks bestræbe mig for at faa det Beløb, der indkom som Overskud af Landbrugslotteriet, opført paa Finansloven, drage Omsorg for, at Pengene bleve indbetalte, ikke til en Minister. Det skulde vel have været til mig, og jeg vilde da min Sandten ikke under nogen Omstændigheder have taget mod Pengene, jeg vilde aldrig være gaaet ind paa, at Landbrugslotteriets Bestyrelse, eller hvem det nu var, var kommen op til mig og havde betalt disse Penge, saaledes som de tidligere maa have gjort til Alberti. Selvfølgelig maatte Pengene indbetales til Finanshovedkassen som enhver anden Statsindtægt, og der maatte finde en Regnskabsaflæggelse Sted med Hensyn til disse Penge. Det var den ene Side af Sagen. Men desuden maatte selvfølgelig Ministeriet ogsaa drage Omsorg for, at der blev indstillende Myndigheder med Hensyn til Fordelingen af disse